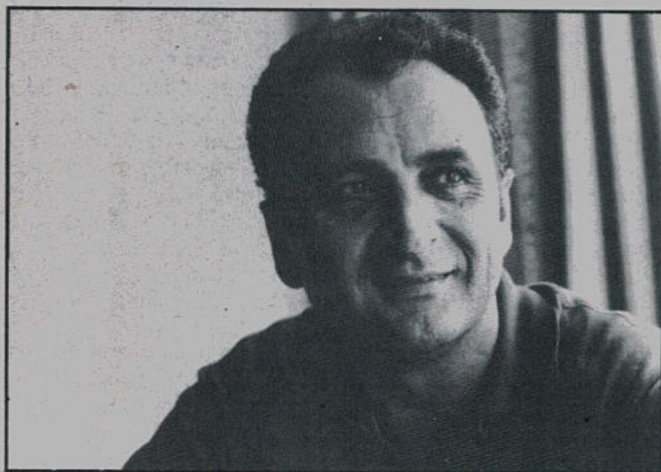

Biel Mesquida

Llicenciat en biològiques i en ciències de la informació. És el director del servei de comunicació, recepció i enllaç de la Universitat de les Illes. Ha tret dos llibres de cop: 'Doi', relats, i la reedició de 'L'adolescent de sal', premi Bertrana 73.

JORDI VENDRELL

JOAN MIGUEL FERRA

—**T**robo que sent de Castelló garles un mallorquí fantàstic.

—Jo som de Castelló perquè mumare i mon pare eren mestres d'escola i molt treballadors. Mumare, com que vaig néixer el dia 9 de gener del 47 —el 9 de gener ja és feina, ja és escola, i ella no anava de verbes—, va dir: jo som mestra del Mas d'en Sales, vora Cullera, idò es meu nin naixerà on jo faig feina. I jo em vaig passar els dos primers anys de sa meva vida —que els veig bastant decisius— en aquest llogarret del País Valencià. Ets estius, Nadal i Pasqua anava a Mallorca, però aquests dos anys primers vaig sentir es valencià i crec, no és cap broma, que això forma part dels meus ritmes lingüístics. Tinc molt clar que sa llengua catalana se conjuga en tots els mil i un dialectes que té. Això és la nostra gran riquesa i no l'hem de perdre. Està molt bé això del català estàndard per a determinats temes, però els escriptors i sa gent haurien d'escriure en tots els catalans que existeixen, que són moltíssims i riquíssims. Podem donar gràcies que no hem tengut també fins ara ràdio i televisió estàndard i encara hi ha aquesta polifonia d'accents. A Mallorca, per exemple, tenim que tu vas a Felanitx i després vas a 20 km, a Sineu, i són dos mallorquins saborosíssims tots dos, però que ses es d'un i ses as de s'altre no s'assemblen amb ses cristianes, i és una meravella. Jo això ho vindic. Ho vindic sobretot per a sa literatura, perquè trob que cada dia se fa una literatura més estandarditzada, més fada, més embalsamada i que no fa llegiguera.

—Després véns a Barcelona i altre cop cap a Mallorca.

—Sí, he fet *pàisocatalanofilia*.

—Per escriure et deu anar molt bé viure a Mallorca, oi?

—Sí. Jo escolt molt. És a dir, consider que ses dues fonts d'informació i de formació són s'orella i s'ull —i la resta de cos també pobret, també hi té part—. Però escolt molt i llegesc

molt, i llegesc autors que en vull fer publicitat descarada. Hi ha una sèrie d'autors que se consideren menors i que aquí quasi ni han publicat ses editorials i que ja són uns clàssics per mi, com pugui ser en Joan Rosselló de son Forteza, que aquí estic segur que ningú no sap qui és. És un home, un senyor de possessió que era culte, escrivia i té quatre o cinc llibrets que va publicar Editorial Moll i que mai més no han tornat reeditar, i que són unes contarelles salades amb un mallorquí salobros i riquíssim... Un altre escriptor que jo consider molt més gran, crec, que en Joan Rosselló, és Salvador Galmés. Era un capellà lullà que en temps perduts, que

pobre home no feia lul·lisme, recollia aquest mallorquí amb unes històries meravelloses. Per exemple, *La dida*, que és una de ses narracions millors del segle vint en català i no ha estat publicada, no és coneguda. Angel Ruiz i Pablo, un menorquí que és una altra meravella. És a dir, aquests autors no se consideren menors, per mi són els meus mestres. Jo voldria, si he de ser llegit, ser un poc com ells perquè són una gent que utilitzen el que senten i sa seva cultura. Perquè eren uns homes ben llegits que vivien a possessions i que se dedicaven...

—A què ho atribueixes que passi això?

—Jo crec que encara hi ha

una especie de por, de por a la mar, de por a s'intercanvi, i que encara estam en una fase primitiva on només se publiciten ets grans noms. És a dir, per mi, parlant clar, Salvador Galmés és més important que Llorenç Villalonga. Supòs que hi haurà un crític que me dirà: quina animalada que acaba de dir!, això és una *boutade*. Però, per mi, no dic per a sa història de sa literatura, que me la du fluixíssima, a mi l'únic que me la du envanada i dura és que en Salvador Galmés m'ha ensenyat paraules essencials com *garriguer*, com *corretjola*, com *revells*, com *l'agre de la llengua*. I en Blai Bonet. En Blai Bonet, som quatre o cinc fans locos que l'anem publicitant, però en Blai Bonet, si no hi hagués aquests cinc fans que van dient tot-lo-dia Blai Bonet, també hauria estat un homo que... És a dir, Blai Bonet és més important que Villalonga. ¿Què vol dir ser més important? Vol dir que me dóna més gust, molt més gust. Per mi donar gust és important. Va per aquí, senzillament.

—¿La reedició de *L'adolescent de sal* serà ben acollida pel públic ara?

—Blai Bonet va dir una cosa que m'agrada que digués ell i que escrivís a un preludi que m'ha fet: que *L'adolescent de sal* ja és un clàssic. Que Blai Bonet ho digui vol dir que hi ha una irrisió i que se'n fot i que té un punt de conya. Blai Bonet vol dir que allà dins hi ha un llenguatge que no té data de caducitat, que no passarà mai. ¿Per què? Perquè jo, dins *L'adolescent de sal*, vaig fer tot el que faig en tots els meus llibres, se diguin novel·la, conte, poesia, etc., que és que hi fic, en tot es meu enteniment, en tota sa meva feina, en tota sa meva correcció i en imaginació i inspiració i el meu poquet talent, hi fic una càrrega que intent que sigui això: que no duri un any, que allò, al cap d'un any, ja s'hagi florit i pudi. No, no, que al cap d'uns anys allò continuï brollant significacions.